

בש"פ 1248/24 - אריאל פרידמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1248/24

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: אריאל פרידמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 10.1.2024 בע"ח 66562-12-23, שניתנה על-ידי כבוד השופט ר' וינוגרד

בשם המבקש: עו"ד אורי קורב; עו"ד אורית לביא-נשיאל

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 10.1.2024, בע"ח 66562-12-23 (השופט ר' וינוגרד), שבה נדחה ערר המבקש על החלטות בית משפט השלום בירושלים, מיום 10.10.2023 ומיום 22.10.2023, בבע"ח 18569-05-23 (השופט ד' ש' גבאי ריכטר).

2. תחילתו של ההליך בבקשת העורר לעיון בחומרי חקירה, שהוגשה לבית משפט השלום, בהתאם להוראות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). הבקשה - נדחתה; תחילה, באופן חלקי, ולאחר מכן, בעקבות בקשה לעיון חוזר שהגישה המשיבה, נדחתה הבקשה על כלל חלקיה. ערר שהוגש לבית משפט מחוזי - נדחה אף הוא.

3. לאחר שעיינתי בבקשה, באתי לכלל מסקנה כי דינה - להידחות על הסף, מבלי צורך בתשובה. זאת, בהעדר מקור סמכות המאפשר את הגשתה. כידוע, "ככלל, לא ניתן לערור על החלטת ביניים אלא במסגרת הערעור על פסק-הדין [...]. ברם, קיימים מקרים חריגים, שבהם קיימת זכות זו, אלא שהיא חייבת להיות מוקנית באופן מפורש על-ידי חיקוק, ובהיעדר הוראה מפורשת אין היא קיימת" (בש"פ 997/04 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 241, 244 (2004)(להלן: עניין יעקובוביץ)). סעיף 74(ה) לחסד"פ קובע, כי "על החלטת בית משפט לפי סעיף זה ניתן לערור לפני בית המשפט שלערוער שידון בערר בשופט אחד". מכוחו של סעיף זה הוגש הערר לבית משפט מחוזי; ולא עוד. לא פעם נפסק, כי "לא ניתן להגיש ערר שני על החלטות בעניין עיון בחומרי חקירה, בין בזכות ובין ברשות" (בש"פ 453/20 צפרוב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 והאסמכתאות שם (26.1.2020)). הטעם שלכך הוא, כי שתיקתו של המחוקק לגבי אפשרות לערור ב'גלגול שלישי', כמוה כ'הסדר שלילי': "על-פי סעיף 74 לחסד"פ ועל-פי ההלכה הפסוקה, נראה כי יש לראות בהיעדר קביעת זכות ערר מפורשת לבית-המשפט העליון בסעיף 74 לחסד"פ על החלטה של בית-המשפט המחוזי בערר, כהסדר שלילי מצדו של המחוקק, שאם היה מעוניין בכך הרי שהיה מחוקק זאת מפורשות כפי שהקנה זכות זו לעניין ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), [התשנ"ו-1996]" (עניין יעקובוביץ, שם).

4. המבקש, מודע להלכה שנקבעה בעניין יעקובוביץ, אך טוען, כי לאחר שניתנה ההחלטה בעניין יעקובוביץ, תוקן סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), כך שערר ב'גלגול שלישי' בענייני מעצרים, יוגש רק ברשות; לא בזכות. ממילא, כך המבקש, שוב לא ניתן לראות את סעיף 47(ה) לחסד"פ כהסדר שלילי. טענה זו - אין בה ממש. אכן, התשתית החוקית שעמדה בבסיס ההחלטה בעניין יעקובוביץ - השתנתה מעט, אך הגיונה של אותה הלכה - נותר על מכונו; אף התחזק. יהא הערר ב'גלגול שלישי' בענייני מעצרים בזכות או ברשות, סוף כל סוף, הריהו כתוב עלי ספר החוקים, שחור על גבי לבן. שתיקתו של המחוקק בכל הקשור לערר ב'גלגול שלישי' על החלטה שעניינה עיון בחומרי חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ, מעידה אפוא, כי 'הסדר שלילי' מובהק לפנינו. שתיקה בכוונת מכוון; לא 'לקונה'.

5. אוסיף, כי החלטה זו אינה סותמת את הגולל על האפשרות לערער על החלטת בית משפט השלום מושא הבקשה. לכשיינתן פסק הדין של בית משפט השלום, או-אז יוכל המבקש לערער גם על אותה החלטה, במסגרת ערעור על פסק הדין.

6. בסופה של הבקשה, עותר המבקש, "לחלופי חלופין [...], לראות בבקשה זו עתירה למתן צו על תנאי". לא ראיתי מקום להורות על כך. ככל שהמבקש סבור כי ישנה עילה המצדיקה הגשת עתירה לבג"ץ, יתכבד ויעשה כן; "לא זה הדרך ולא זה העיר" (מלכים-ב ו, ו, יט).

7. אשר על כן, בקשת הרשות לערור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ד' באדר א' התשפ"ד (13.2.2024).

שׁוֹפֵט

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©